

Dar cum vor auzi ...?

... dacă noi nu ne ducem?

George Cutting

© SoundWords, Online începând de la: 18.10.2018, Actualizat: 18.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 10.14,15,17; Isaia 6.8

Romani 10.14,15,17: Deci cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi fără cineva care să predice? Și cum vor predica dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Ce frumoase sunt picioarele celor care vestesc Evanghelia păcii, ale celor care vestesc Evanghelia lucrurilor bune!” ... Astfel credința este din auzire, iar auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Isaia 6.8: Și eu am auzit glasul Domnului, zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Și eu am zis: „Iată-Mă, trimite-mă!”

În ce fel vor fi ajunși potrivit gândurilor lui Dumnezeu milioanele de oameni, care nu merg niciunde?

Întrebarea de față are a face cu propovăduirea unui mesaj, care a fost adus lumii acesteia din cer. *Transmițătorul* este Dumnezeu Însuși, și *subiectul principal* al lui este un Om, care a fost răstignit aici pe pământ, dar care, înviat dintre morți, a fost glorificat în cer, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu (Romani 1.3,4). *Mesajul* a fost vestit de apostoli „prin Duhul Sfânt trimis din cer” (1 Petru 1.12). Voia lui Dumnezeu este „ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.4; Marcu 16.15; Luca 24.47; Faptele apostolilor 17.30).

Spre sfârșitul unei scrisori lungi – a epistolei către Romani, care prezintă gloria acestui mesaj ceresc, perspectivele lui minunate, urmările lui cu mare extindere – Duhul lui Dumnezeu pune o întrebare prin pana apostolului Pavel: dacă mesajul acesta conține iertare, pace și mântuire, dacă prin el se obține o bucurie nespus de mare, o moștenire nestrăcioasă (1 Petru 1.4,8) și viață veșnică, dacă el este pentru oamenii de pretutindeni (Faptele apostolilor 17.30): Cum o vor auzi ei?

Această întrebare și tot ce este în legătură cu ea vrem să studiem acum în acest articol. Din aceasta vor rezulta două răspunsuri:

1. răspunsul celor care se numesc creștini în general, așa cum îl întâlnim în procedura obișnuită,
2. răspunsul lui Dumnezeu, pe care ni-l dă Sfânta Scriptură.

Cât de trist este, că cele două răspunsuri nu sunt în concordanță desăvârșită! Nu este remarcabil, căci cu toate diferențele între bisericile cu numele, în privința aceasta în zilele noastre domnește aproape concordanță deplină.

1. Răspunsul general

În ceea ce privește natura lui, el este în felul următor:

Noi am *prevăzut* un loc pentru predică, ne-am *asigurat* un predicator și am stabilit ora serviciului divin, și acum ne bucurăm să putem spune tuturor: „*Veniți la noi și ascultați mesajul.*”

Valoarea reală a unui astfel de răspuns nu constă în faptul că el are o rezonanță la cei mai mulți oameni, ci dacă Dumnezeu Se declară de acord cu el. Vom reveni la aceasta, însă înainte de a face aceasta să punem următoarea întrebare serioasă: Ne-a satisfăcut răspunsul de mai sus?

Vreau să explic chestiunea printr-un exemplu: un om vrea pentru prima dată să urce pe un munte și dorește să știe care este drumul cel mai bun pentru aceasta. Se informează la cineva, care cunoaște drumul, și află că el are nevoie de două ore până la locul lui de destinație, dacă merge pe un anumit traseu. Cu bună credință pornește pe drumul indicat, și merge, și merge, și după toate aparențele nicidecum nu se apropie de țelul lui. A mers deja patru ore, și încă nu are perspectiva destinației. Nu este deja momentul culminant să se întrebe: m-am îndepărtat undeva de pe drumul corect? Dacă ar fi înțelept, ar face aceasta. Să aplicăm această imagine la subiectul studiului nostru.

Dacă ne gândim la puținii care astăzi mai merg încă la o biserică sau la o capelă, ca să audă Evanghelia, atunci ne gândim cu groază la milioanele, care nu aud Evanghelia. Având în vedere acest fapt, nu este momentul să întrebăm: Nu am pornit *noi* în privința aceasta pe drumul greșit? Cine ar putea fi mulțumit cu o astfel de procedură, care arată rezultate așa de rele?

Dacă omul din exemplul nostru ar fi mers agale șovăitor pe acea cărare de munte, nu trebuia să se mire că a mers deja timp dublu decât cel indicat și cu toate acestea nu a ajuns la țelul său. Și dacă biserica mărturisitoare ar fi arătat astfel de lipsuri de putere de acțiune în îndeplinirea planurilor ei, ea nu trebuie să se mire de nereușită. Însă nu aceasta este problema; ea este cu totul alta: s-a folosit aproape orice dibăcie imaginabilă și nu s-a preocupat nici un efort; nu vrem să spunem aici în ce măsură metodele folosite erau potrivite cu Dumnezeu. Deci ce s-a petrecut:

- s-au construit clădiri prețioase, ca să captiveze *ochiul*.
- s-a cerut școlarizarea spirituală a slujitorilor Cuvântului, ca să corespundă *duhului timpului*.
- s-a oferit cântare și muzică, ca să satisfacă *urechea*.

Da, se poate realmente întreba: Ce a rămas nefăcut, ca strigătul devenit tot mai mare „Veniți la noi” să aibă și succes?

Numai asupra unui lucru vreau să îndrept atenția: această dorință de a place oamenilor și de a-i atrage în „sălile noastre de predicare” a deschis poarta unuia din atacurile cele mai viclene ale lui satan. Oricât de mortal lucrează ea, aplicată deja în mică măsură, ea a fost primită pretutindeni și zilnic se bucură de tot mai multă trecere; ea spune: „Dacă vreți să plăceți oamenilor, atunci spuneți-le ce îi face mulțumiți!” Deci dacă vreți să umpleți bisericile voastre, predicați așa fel, ca să găsească acceptanță generală. Diluați înțelesul locurilor din Scriptură sau puneți sub tăcere pe cele care creează probleme omului din cauza păcatului lui. Spuneți-i chiar contrar cu Geneza 6.5, Ieremia 17.9 și Marcu 7.21-23, că în el este totuși ceva bun, și că acest sâmbure bun trebuie numai îngrijit corect, ca să devină potrivit pentru cer, fără să se țină seama de Romani 7.18 și Romani 8.8. Arătați în continuare că în concordanță cu aceasta

nici nașterea din nou și nici răscumpărarea prin sânge nu ar fi necesare, în contradicție directă cu Ioan 3.5 și Evrei 9.22. Zâmbiți batjocoritor despre iad și alungarea veșnică din prezența lui Dumnezeu a tuturor acelor care resping cu îndărătnicie ceea ce harul Său a prevăzut pentru mântuirea lor, și dați-le asigurarea că acestea sunt rătăcirii lipsite de sens ale unei teologii retrograde, și anume contrar chiar cu Matei 25.46 și Marcu 9.43-48. Chiar dacă în acest fel nu ați atins conștiința, cel puțin aveți satisfacția să găsiți urechi gata să asculte; predica va place *oamenilor* și prezența lor vă va place vouă. Aceasta este, după cum sunt convins, una din roadele cele mai amare ale procedurii „veniți la noi”.

Starea existentă nicidecum nu ne poate satisface; însă nu aceasta este întrebarea mea acum, ci: *Ne creează aceasta bătaie de cap?* Este suficient să te așezi comod în fotoliu cu un oftat adânc, fără griji pentru multele milioane care se pierd în jurul nostru? Nu am făcut și noi așa? Și acum ei au ajuns să ne considere la fel de indiferenți în aceste lucruri ca și ei.

Când Isus era pe pământ, la privirea miilor de flămânzi a rostit cuvintele bogate în har: „Mi-e milă de mulțime” (Matei 15.32; Marcu 8.2). În zilele noastre sunt milioane în necaz mult mai mare – prin ce ne exprimăm compasiunea noastră cu privire la aceștia? Să-i privești nu înseamnă să le slujești; și recunoașterea numărului mare al lor nu înseamnă că-i ajuți în nevoia lor. Un anumit învățător al Legii, care nu avea dragoste pentru aproapele lui, a căutat să scuze aceasta prin aceea că s-a referit la greutatea în a găsi pe aproapele lui. – Am putea noi să aducem o astfel de scuză? Imposibil! Cei care sunt aproapele nostru se găsesc pretutindeni, ca muștele în luna august.

Cu câțiva ani în urmă a ars în centrul Londrei un mare complex comercial, și angajații au pierit în flăcări. În zadar sărmanele victime priveau de la ferestrele de sus după salvare și mulți observatori de pe străzi erau martori îngroziți ai pericolului lor. De ce nu au fost salvați? Nu se putea ajunge până la ei. Dar în întreaga Londra nu era nici o scară de salvare suficient de lungă? Desigur, era; dar nimeni nu a adus-o. Activitățile vicioase nu lipseau; s-a căutat refugiu la cele mai diferite mijloace de ajutor, dar toate s-au dovedit insuficiente. Evenimentul trist nu a aruncat o lumină bună asupra pompierilor; însă nu este exclus, ca niciunul dintre ei să nu fi meritat o mustrare justificată. Dacă căpitanul de pompieri ar fi strigat celor periclitați: „Noi avem prescripții de salvare excelente; dacă cei care au nevoie de ele ar vrea să vină la noi, atunci am face tot ce este cel mai bine să le arătăm cum se pot folosi de ele”? – Dar se va spune, care om rațional ar face o astfel de glumă într-un așa pericol? – Dar ce se spune despre sufletele oamenilor periclitate? Cum stau lucrurile cu milioanele din acest oraș, care încă nu au cunoscut Evanghelia lui Dumnezeu: Evanghelia, care este „puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede” (Romani 1.16)? Se anulează prin aceasta responsabilitatea noastră? Spunem noi: „Dacă nu vor să vină la noi, nu vor auzi Evanghelia lui Dumnezeu din partea noastră?” – Ce triumf minunat pentru satan ar fi aceasta! Facă Dumnezeu, ca nici măcar aparența să fie, că la noi așa este.

După ce am studiat răspunsul omului la întrebarea noastră și ce este în legătură cu ea, voi încerca să prezint răspunsul lui Dumnezeu.

2. Răspunsul lui Dumnezeu

Oricine are înaintea lui Sfânta Scriptură fără idei preconcepute, va recunoaște îndată contrastul mare între acest procedeu alcătuit cu scrupulozitate de om și drumul lui Dumnezeu în toată simplitatea lui altruistă.

Dacă păcătoșii vor, atunci să vină la noi – acesta este drumul nostru.

Dar dacă se vrea ca ei să audă, atunci mergem noi la ei – acesta este drumul lui Dumnezeu. Și atunci El nu vrea, ca noi să fim mulțumiți să motivăm pe alții pentru slujbă, ca să le ducă acestora mesajul mântuirii, ci El lasă oricărui credincios de aici de pe pământ onoarea să fie un martor personal al harului, de care el însuși a avut parte. Dacă un astfel de credincios n-ar avea limbă, el ar avea totuși privilegiul să facă cunoscut ce a făcut Isus pentru el.

Lasă-l pe fiecare să vadă
Că El te-a eliberat;
Spune, celui care întreabă,
Că El lucrarea a terminat.

Însă aici vrem să privim mărturia Sfintei Scripturi. Domnul S-a dresat cu următoarele cuvinte:

- *demonizatului eliberat*: „Întoarce-te la tine acasă și istorisește tot ce ți-a făcut Dumnezeu” (Luca 8.39; Marcu 5.19);
- *robului*, când totul era pregătit *pentru cina mare*: „leși repede în piețele și străzile cetății” (Luca 14.21);
- *apostolilor*: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată creația” (Marcu 16.15); și mai târziu, când ei au fost eliberați din închisoare: „Mergeți, și stați și vorbiți poporului în templu toate cuvintele Vieții acesteia” (Faptele apostolilor 5.20);
- *lui Filip*, evanghelistul: „Mergi spre sud ... Aproprie-te și alătură-te carului acestuia! (Faptele apostolilor 8.26,29) – să observăm că în acest caz eunucului nu i-a fost poruncit să treacă prin Samaria ca acolo să-l audă pe Filip;
- *lui Petru*, în legătură cu Corneliu, ca el să meargă cu bărbatului, „fără să se îndoiască de ceva” (Faptele apostolilor 11.12) – deci Corneliu nu a fost trimis să-l vadă pe Petru;
- *Anania*: „Ridică-te și mergi pe strada care se cheamă «Dreaptă» și caută ... pe unul cu numele Saul, din Tars” (Faptele apostolilor 9.11) – Domnul știa foarte bine unde locuia Anania, deci unde se afla Saul, și cu toate acestea nu i-a poruncit să meargă la Anania;
- *Pavel*: „la care [și anume, la națiuni] te voi trimite” (Faptele apostolilor 26.17).

Însă mai presus de oricare alt exemplu, *Isus Însuși* ne întâmpină în Sfânta Scriptură într-un mod foarte măreț ca „Trimisul”, ca model. De mai mult de patru zeci de ori El Se numește pe Sine așa în evanghelia după Ioan.

Samariteanul milostiv (o imagine plăcută a Eliberatorului care suferă împreună) a venit tocmai în locul unde zăcea cel lipsit de ajutor.

Păstorul bun a mers după cea pierdută și nu a încetat, până nu a găsit oaia. Fariseii au zis: „Acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei” (Luca 15.2). Să observăm, că răspunsul Său îndurător, pe care îl găsim în această parabolă, spune: „Eu nu aștept până când ei vin la

Mine, ci Eu Mă duc la ei.” Ce plăcut! Acum urmează-mă la ceea ce noi putem numi liniștiți drumul slujirii plăcute.

Importanța lui o cunoaștem din faptul că fiecare din cei patru evangheliști, călăuziți de Duhul, îl relatează, și anume în hrănirea celor cinci mii (vezi Matei 14.13-21; Marcu 6.30-40; Luca 9.12-17; Ioan 6.1-13). Cu excepția hrănirii celor patru mii (Matei 15.32-39; Marcu 8.1-9) acesta este singurul exemplu în care toți au slujit sub supravegherea și conducerea directă a Domnului. Să observăm, cum a avut loc această slujire. Domnul a spus totodată: *„Nu le spuneți să meargă în altă parte, hrăniți-i aici, adică, exact acolo unde ei sunt. Nu așteptați să alerge după voi din cauza nevoilor lor; spuneți-le să se așeze, acolo unde sunt, și eu vă voi da slujba de onoare, să le aduceți ce au nevoie.”*

Se spune deci: *veniți la Mine și primiți, și apoi mergeți la ei și le dați.* Și după aceea au acționat până când toată mulțimea a mâncat și s-a săturat. Și după aceea! Domnul nostru bogat în har nu ne-a spus numai cum El dorește să fie făcută lucrarea Sa, și a explicat aceasta în parabolă, ci El a dovedit-o din belșug în propria Sa slujire.

Care inimă nu rămâne cu plăcere la istorisirea din Ioan 4, unde se spune: „El trebuia să treacă prin Samaria” (Ioan 4.4)? Noi toți cunoaștem taina acestei călătorii. Ea a adus cu sine destulă osteneală și muncă; însă aceasta nu conta nimic, deoarece *dragostea* era imboldul. Și atunci când Andrei, Simon și Filip l-au găsit pe Natanael, și atunci era Isus Însuși, care mai înainte l-a găsit pe Natanael (Ioan 1.41,42). Domn, preamărit! Da, fericite de robul care slujește după acest model!

Contează puțin, că oamenii nu vor să vină la noi, dacă noi suntem dispuși să mergem la ei. Așteptarea noastră după ei, până când ei sunt dispuși să vină la noi, a împiedicat mult faptul ca ei să audă Evanghelia. „Picioarele” acelor care sunt dispuși să *le ducă vestea bună* sunt numite de Dumnezeu „frumoase” (Isaia 52.7; Romani 10.15).

Când Dumnezeu a privit în jos spre călătoria obositoare a Fiului Său preaiubit din Iudeea spre fântâna din Sihar, este sigur, că dacă El ar fi exprimat gândurile Sale referitor la această călătorie într-un cuvânt de admirație, atunci acesta ar fi fost „frumos”. Și nu are El și astăzi același cuvânt de recunoștință, când El vede picioare binevoitoare pe drumuri asemănătoare?

Că Dumnezeu are o plăcere deosebită pentru străngerile laolaltă ale sfinților, și că El și pentru aceasta a stabilit *rânduiele*, în privința aceasta nu poate fi nici o îndoială. Să pui la dispoziție astfel de locuri de adunare pentru vestirea mesajului mântuirii, de fiecare dată când sunt predicatori să facă aceasta, și ascultători, este nu numai privilegiul nostru, ci este și plăcerea lui Dumnezeu. Să predici Evanghelia sau s-o înveți într-o împrejurare, în care ascultătorii iau parte cu plăcere, poate fi numai bucurie pentru fiecare slujitor; și pe deasupra este o slujbă cu cea mai mare importanță: cei fricoși și cei neconsolidați au nevoie de ea, și inima celor avansați se lărgeste prin aceasta. Dacă cei nemântuiți sunt înclinați să vină la astfel de adunări, ar trebui să-i încurajăm la aceasta cu toate puterile noastre.

Dar niciodată să nu păcătuim împotriva luminii, pe care ne-o dă Sfânta Scriptură, prin aceea că limităm câmpul recoltei lui Dumnezeu numai la aceste locuri. Cine vizitează astfel de

adunări, este ori unul care a fost deja „găsit” sau aparține celor care caută. Dumnezeu spune: „Am fost găsit de cei care Mă căutau, M-am arătat celor care nu Mă căutau” (Romani 10.20). Cum a avut loc aceasta? – Nu prin aceea că unii dintre cei care ale căror picioare Cuvântul lui Dumnezeu le numește „frumoase”, au mers cu vestea bună, care Îl revelează pe El, la ei? Prin ce S-a făcut cunoscut femeii din Samaria Dumnezeul dătător? Cum a găsit ea pe Hristos? – Acele „picioare frumoase” au mers acolo unde era ea. El a găsit în ea o păcătoasă nefericită, care nu-L căuta pe El. El a umplut inima ei, prin aceea că El Însuși i S-a făcut cunoscut, și acum și picioarele ei au devenit „frumoase”, căci ea a lăsat vasul ei de apă și a căutat pe alții!

Mai poate fi vreo îndoială cu privire la felul cum la început Evanghelia a fost răspândită, sau cum ea a fost însoțită de triumf? În mai puțin de treizeci de ani puterea ei a umplut cele trei continente cunoscute în timpul acela, Europa, Asia și Africa! Însă aceasta nu a avut loc printr-un procedeu „veniți la noi”! Fie că era vorba de sinagogile iudeilor, sau locuri de întrunire cum erau areopagul sau malul râului – Pavel mergea la ei și le vorbea „în public și în case” (Faptele apostolilor 20.20). Este foarte remarcabil, că Duhul Sfânt, care ne relatează despre acele zile, amintește numai trei clădiri, care au servit ca loc de strângere laolaltă creștină, și nici una din ele nu era o clădire bisericască!

Ei se strângeau într-o „odaie de sus”, probabil o cameră de oaspeți, într-o „școală” și „într-o cameră de sus la etajul trei” (Faptele apostolilor 1.13; 19.9; 20.9). Și atât cât ne este spus, este vorba numai despre ucenici. Și cu toate acestea le era permis și *necredincioșilor* să vină, putem deduce aceasta din 1 Corinteni 14.25, căci acolo se spune: „Tainele inimii lui sunt arătate, și astfel, căzând cu fața la pământ, i se va închina lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu este cu adevărat între voi.” Dar cine ar putea gândi, că în cadrul unor astfel de limite urechea „întregii creații, care este sub cer” poate fi atinsă (Coloseni 1.23)? Câte persoane ar fi putut auzi pe Petru predicând în ziua de Rusalii, dacă el ar fi rămas în odaia de sus? Însă el, precum și ceilalți umpluți de Duhul, s-au dus acolo unde erau cei nevoiași, ei s-au dus la popor.

Agricultorul are uneori mult de lucru pe ogorul moșierului său – acolo el găsește ce are nevoie pentru semănat! Dar cât de multă semănătură adevărată s-ar găsi, dacă el și-ar desfășura activitatea numai în cadrul acestor patru pereți? Nu, nu! Cuvântul Evangheliei nu permite nici o barieră, „Cuvântul nu este legat”, El este „viu și lucrător” (2 Timotei 2.9; Evrei 4.12). Dorința apostolului era ca „Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie glorificat”, și ca, asemenea soarelui, nimic să nu fie ascuns de căldura Sa (2 Tesaloniceni 3.1; Psalmul 19.6). Îți va reuși mai degrabă să îndrepti o rază de soare într-un beci întunecat, decât să pui cătușă răspândirii „Cuvântului demn de toată primirea” (1 Timotei 1.15), și să gândești că prin aceasta vei fi plăcut Dumnezeului Evangheliei!

„Însă”, va spune cineva probabil, „noi nu putem fi toți predicatori, căci este scris: „Și cum vor auzi fără cineva care să predice” (Romani 10.14)? După părerea generală, predicatorul este *cineva care vorbește în public*; aceasta este o rătăcire. Filip a predicat, adică, el a vestit mesajul mântuirii numai la o singură persoană; el s-a așezat în carul famenului și *i-a vestit Evanghelia lui Isus*” (Faptele apostolilor 8.35).

Câmpul mărturiei la persoane individuale stă deschis tuturor celor care au avut parte de harul

mântuitor al lui Dumnezeu și puterea lui: „Și cum vor predica dacă nu sunt trimiși” (Romani 10.15)? Aceasta ne conduce la un alt studiu, foarte important. Este vorba de echiparea spirituală necesară a unui slujitor deplin potrivit.

Slujitorul

În ce constă destoinicia acestuia pentru slujbă? Ea depinde de măsura în care el se poate folosi cu ajutorul Duhului de două puteri morale puternice; și eu adaug, că el datorează puterea lui în mărturie, da, întreaga lui existență ca creștin, exclusiv acestor două puteri.

Prima este *puterea de viață*, și a doua este *puterea de înfrânare sau puterea de renunțare*; ambele sunt de nedespărțit de Hristos, precum și unele de altele. Ca să facem cititorului mai clară și mai de înțeles prima putere, pe care noi o numim forțe morale, din lipsa unei expresii mai bune, vreau să urmez exemplul Duhului, și s-o prezint ca pe o persoană. Cititorul trebuie să ia în seamă cu grijă însușirile acestei persoane, pentru ca după aceea să poată spune, dacă un astfel de slujitor se poate considera un vas potrivit, ca să facă lucrările Stăpânului său, să transmită mesajul Lui, și să fie o expresie a gândurilor și a felului Lui de gândire, și anume pretutindeni. Privește, conform cu 1 Corinteni 13.4-8,

Însușirile lui

- El poate suferi cu răbdare și cu toate acestea să aibă un fel de gândire bună – el este „îndelung-răbdător, plin de bunătate”.
- El poate suporta când alții au parte de mult mai multe favoruri decât el, fără să simtă cea mai mică invidie – el „nu invidiază”.
- El nu este nici pripit, nici arogant – „nu se laudă”.
- El nu este orgolios – „nu se îngâmfă”.
- El nu este fără bună-cuviință – „nu se poartă necuviincios”.
- El este altruist – „nu caută ale sale”.
- El poate suporta necazuri și împotriviri – „nu este iute la mânie”.
- El pune la baza comportării altora cele mai bune intenții – „nu se gândește la rău”.
- El nu este unul care poartă vorbele prin jur, el se bucură de ce este bun și drept și nu vorbește cu plăcere despre păcatele și lipsurile altora – „nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul”.
- El este foarte răbdător – „suportă toate”.
- El nu este niciodată suspicios – „crede totul”.
- El este întotdeauna prietenos – „speră toate”.
- El se acomodează la toate – „răbdă toate”.
- Și orice ar veni: el niciodată nu este consternat, niciodată nu refuză – „niciodată nu pierde”.

Din 1 Corinteni 13 rezultă clar, că *dragostea* este prima cerință a echipamentului divin pentru orice slujire; întâlnim aceasta din abundență în Sfânta Scriptură. Dragostea este însușirea exterioară a fiecărui ucenic adevărat, este puterea care stă la baza oricărei slujbe plăcute. În 1 Corinteni 13 nu ni se spune ce ar trebui noi să facem, ci ce face dragostea, indiferent dacă noi o posedăm sau nu. „Dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din

Dumnezeu” (1 Ioan 4.7). Fără dragoste suntem nimic în ochii lui Dumnezeu.

Se pot asculta prelegeri și învăța predicarea, dar trebuie să fi învățat de Dumnezeu să ne iubim unii pe alții (1 Tesaloniceni 4.9). Banul poate face să se construiască clădiri impunătoare, să ajute la pregătirea de predicatori iscusiti și coruri impresionante și să se construiască orgi impresionante; dar „dacă cineva ar da toată averea casei lui pentru dragoste, ar fi profund disprețuit” (Cântarea cântărilor 8.7). Poți fi instruit, poți înțelege toate tainele, poți fi bine instruit în cunoașterea Sfintei Scripturi și s-o prezinți altora cu elocvență, ca un înger; dar dacă nu ești învățat de Dumnezeu ca să iubești, nu vei mai poseda putere să câștigi un suflet pentru Hristos, nu vei fi mai mult decât un clopot de biserică sau o orgă. Bătaia unui clopot poate exprima numai ce este clopotul, și predicatorul neconvertit poate, chiar dacă inconștient, să facă numai același lucru; însă o mână nevăzută scrie peste amândoi „aramă sunătoare”. „Big Ben”, marele clopot din turnul clădirii parlamentului englez, lasă să se audă peste Londra întreagă puterea rezonatoare din clopot, și „Simon magul” s-a dat a fi „cineva mare” (Faptele apostolilor 8.9); însă Pavel scrie: „Noi nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Hristos Isus ca Domn” (2 Corinteni 4.5).

„Martorul credincios și adevărat” – Hristos Însuși (Apocalipsa 3.14) – era expresia desăvârșită a *Altuia*. Dragostea, care L-a trimis, dragostea, pe care El a savurat-o permanent, era dragostea care totdeauna se vedea în El. Așa ar trebui să fie la fiecare slujitor adevărat, și așa va fi, în funcție de intimitatea părtașiei cu dragostea, care s-a văzut în Hristos față de el. Desigur aceasta o pot înțelege prin Duhul numai aceia care sunt născuți cu adevărat din Duhul și au primit iertarea păcatelor; și numai acestora mă adresez.

„Noi iubim, *pentru că* El ne-a iubit mai întâi” (1 Ioan 4.19). Prin faptul că noi cunoaștem dragostea *Lui*, iubim și *noi*, și cu cât mai mult cunoașterea dragostei Sale se adâncește în noi, cu atât mai mult crește dragostea noastră. Duhul Sfânt toarnă această dragoste în inimile noastre (Romani 5.5), și în măsura în care El face aceasta, El întărește dragostea noastră; de aceea primul „rod al Duhului” amintit în Galateni 5.22, este „*dragostea*”.

„Cum se face”, zice un altul, „că din toate aceste posibilități de prezentare minunate, pe care le include în sine posedarea Duhului lui Hristos, pot să exprim așa de puține?” Aceasta ne conduce la studiul celeilalte însușiri a unui slujitor înzestrat de Dumnezeu. Am spus, că ambele componente ale destoiniciei lui sunt de nedespărțit.

Dragoste și moarte

Spre clarificare servește exemplul următor. Când un vapor cu abur trebuie să plece în cursă, sunt neapărat necesare două lucruri:

1. Putere de antrenare suficientă, deci o mașină pregătită de pornire;
2. Putere de împotrivire, să mențină în afară apa care îl înconjoară din toate părțile de la începutul călătoriei și până la sfârșit.

Fără aceste însușiri, vaporul nu va ajunge departe, și fără ele nici n-ar pleca de pe loc. Mașinistul, care năzuiește să obțină performanța maximă, se gândește mai cu seamă la prima

Însușire; Însă un căpitan înțelept se gândește și la soliditatea vaporului de a merge pe mare.

Să aplicăm tabloul nostru:

1. *Forța de antrenare este dragostea:*

„Dragostea lui Hristos ne constrânge” (2 Corinteni 5.14).

2. *Ceea ce ne creează permanent probleme este eul nostru.*

3. *Singura forță de excludere eficientă este moartea.*

Deci dacă vrem să nu eșuăm cu mărturia noastră, *forța de antrenare* mare și *forța de excludere* mare – *dragostea* și *moartea* – trebuie să meargă împreună mână în mână. Chiar și Adam s-a asemănat în afara Edenului cu un vapor, așa cum l-am descris mai înainte. Într-adevăr, el putea savura în sufletul lui mângâierea bunătății Creatorului lui, însă mărturia umilitoare, a ceea ce era el, se putea vedea în înfățișarea sa *exterioară*.

Însă ar trebui să se vadă ceva mult mai minunat. Creatorul Însuși învăluit în carne, voia să vină în lumea aceasta de păcat și în Persoana Sa sfântă să se folosească categoric de moarte, ca să obțină țelul dragostei Lui. Putea să fie ceva mai minunat? Cât de la locul ei era dorința îngerilor să privească într-o astfel de taină! Însă ceea ce arunca dinainte umbra acestor lucruri, ne-a fost relatat cu mult înainte să aibă loc efectiv aceasta, în istoria lui Israel din zilele lui Saul.

Când sabia lui Goliat făcea întreg Israelul să tremure, atunci arma din mâna lui David a alungat toată frica din inimile lor și a umplut gura lor cu laudă. Și dacă în contraimaginea la aceasta arma lui satan, moartea, a insuflat frică și groază în toți urmașii lui Adam, Dumnezeu a vrut tocmai „prin moarte” (Evrei 2.14,14) – moartea lui Isus – să facă cunoscut dragostea Lui desăvârșită; și „dragostea [Lui] desăvârșită alungă frica” (1 Ioan 4.18). Însă mai avem și altceva de învățat. Moartea lui Hristos include mult mai mult decât înlăturarea păcatelor noastre; și dacă prin experiență nu învățăm aceasta prin Duhul, atunci dragostea exprimată în această moarte nici nu o putem savura și nici nu putem fi martori potriviți ai ei.

În fiecare credincios de pe pământ este încă înclinarea spre rău, și cu toate că el, ca unul născut din Duhul, are înaintea lui pe Hristos ca subiect al sentimentelor lui și o nouă existență a luat naștere în el, rămâne totuși adevărat „ce este născut din carne este carne” (Ioan 3.6). Carnea este nu numai prezentă, ci ea nu este nici o lețcaie mai bună decât a fost în ziua când omul a încununat răutatea lui prin răstignirea Domnului gloriei, și când a omorât cu pietre pe „Ștefan, un om ... plin de Duhul Sfânt”, care mărturisea despre El (Faptele apostolilor 6.5; 7.55). Tocmai din această rădăcină rea, eul din Adam, spune apostolul: „Știu că în mine, aceasta este *în carnea mea*, nu locuiește nimic bun.”

Dacă acest rău lăuntric era de o așa natură, că numai moartea lui Hristos putea să elibereze pe credincios, la fel și Dumnezeu a făcut cunoscut prin această moarte excluderea definitivă a acestui principiu rău din slujba Sa; El a exprimat aceasta la fel de clar, precum la timpul Său a

exprimat excluderea lui Adam din grădina Eden prin sabia rotitoare de foc a heruvimului. Și dacă deja atunci, înainte ca omul să omoare pe Fiul lui Dumnezeu, nu mai era nici un loc în Eden pentru omul decăzut, ca să „lucreze și să păzească” grădina (Geneza 2.15), cum ar putea să se găsească acum pe câmpul recoltei lui Dumnezeu cineva care descinde din același rizom degenerat! Dacă slujba lui *Adam neascultător* a fost respinsă pe drept, cum ar putea fi primită slujba *ucigașului Cain*?

Ceea ce noi avem de învățat este acest principiu moral mare al *excluderii*. Dacă s-ar putea îmbunătăți carnea, atunci s-ar putea face mai mult decât poate Dumnezeu, care a încercat s-o facă timp de patru mii de ani în cele mai diferite situații. Dacă se gândește că s-ar putea realiza ce ți-ai propus, Duhul lui Dumnezeu spune, că te înșeli singur (1 Ioan 1.8). Dacă se pune întrebarea: „Ce pot face eu?”, repet: învață *excluderea de sine însuși*. Ghedeon, oricât de greu îi era în această privință, a trebuit să învețe înainte de marea lui biruință; de asemenea și noi trebuie să învățăm, chiar dacă facem progrese mici în privința aceasta. La porunca deosebită a lui Dumnezeu, toți care erau „fricoși și tremurau” (Judecători 7.3) au fost excluși atunci din formația de luptă a lui Ghedeon. Aceasta s-a micșorat imediat cu douăzeci și două de mii. Autoconservarea a fost numită mult timp „prima lege a naturii” – ar putea să fie așa; însă *condamnarea de sine și lepădarea de sine* sunt componentele de bază ale triumfului harului. După aceea a urmat o altă cernere din partea lui Dumnezeu: Poporul a fost pus față în față cu una din cele mai mari îndurări ale lui Dumnezeu, și anume cu apa: ispita de a fi serviabil cu tine însuși a venit la ei. Toți au luat parte la această îndurare a lui Dumnezeu, însă nouă mii șapte sute au dovedit *goana lor după plăceri* și drept urmare au fost excluși; și după aceia cei trei sute, care erau fără frică și s-au lepădat de ei înșiși, au câștigat biruința prin „sabia Domnului și a lui Ghedeon” (Judecători 7.5,20).

Când ucenicii L-au întrebat pe Domnul, din ce cauză ei nu au putut alunga duhul necurat din copil, a ieșit aceeași taină la lumină: „Acest fel de demoni nu poate ieși prin nimic, decât prin rugăciune și post” (Marcu 9.29). Rugăciunea introduce pe Cel care binecuvântează, și postul exclude pe cel care împiedică. Moartea este cel mai mare eliminator, și postul este *în ceea ce privește principiul* – aplicarea morții, dacă îl extindem până la extrem intervine moartea. A posti înseamnă să *rabzi*; dar este mai mult, este *lepădare de sine*. Dar chiar și atunci când postul îl interpretăm ca ducere de lipsă, el este totuși de cel mai mare folos pentru fiecare în exercitarea lucrării Evangheliei. *Lepădarea de sine în ascuns* oferă o bucurie deosebită; ea ne face capabili să satisfacem mult mai ușor nevoile temporale ale săracilor, dacă venim în contact cu ele. Unii bani, pe care îi folosim având simțământul lui Hristos, cu siguranță vor face o slujbă mult mai efectivă decât cupolele impunătoare ale turnurilor bisericilor creștinătății, al căror preț este de ordinul milioanei. Un muncitor întors la Dumnezeu din cunoștințele mele a cumpărat din economiile lui traverse de cale ferată, le-a tăiat în bucăți în timpul lui liber și a făcut din ele lemn de foc și l-a dus oamenilor săraci și bătrânilor; prin aceasta el nu s-a dovedit a fi un simplu slujitor mediocru. Am aflat aceasta nu de la el, ci de la vecinii lui.

Creștinismul adevărat este plin de astfel de frumuseți. Darul nespus de mare al lui Dumnezeu L-a costat ceva! Și dacă un hoț convertit dă ceva, atunci lui i se atribuie onoarea de a fi un „imitator al lui Dumnezeu”, și îl costă ceva. Se spune: „Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui

care are nevoie” (Efeseni 5.1; 4.28). Dar să revenim la subiectul nostru. La cruce Dumnezeu scrie „Nu” al Său asupra omului născut în carne. Cunoștința mea proprie, dobândită prin experiență, mă determină ca prin Duhul și eu să scriu „Nu” cu privire la acest om (Galateni 5.17). Moartea lui Hristos a pus capăt oricărei speranțe de ceva bun în acest om, așa cum blestemarea smochinului neroditor a exclus orice speranță la rod. În felul acesta credinciosul învață, *ca împotriva lui însuși să se așeze de partea lui Dumnezeu* și să judece în sine însuși ceea ce Dumnezeu a judecat la cruce.

Ce copie plăcută a celor trei sute de biruitori avem în Pavel! *Ce lipsă de roade* îl caracteriza, atunci când lucrarea lui Hristos a fost pusă la îndoială! „După ce am și suferit mai înainte ... în Filipi ... am îndrăznit în Dumnezeul nostru să vă vestim Evanghelia” (1 Tesaloniceni 2.2). *Ce lepădare de sine* fără rezerve vedem la el! „Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața” (2 Corinteni 4.12). Cât de strâns ținea el hățurile! El nu s-a plecat în țărână înaintea altora, ca să primească favoarea sau ușurare temporală, cu toate că el era neîntrerupt pe genunchi, pentru bunăstarea și mângâierea spirituală a altora! De aceea nu era nici o minune, că el mergea în triumf în tot locul.

Probabil că vreun cititor va spune: „Noi nu suntem astăzi toți ca Pavel”. Aceasta este foarte adevărat; dar ce vreau să mai spun, este, astăzi nicidecum nu mai este vreun Pavel! – Însă pentru noi rămâne valabil: să plăcem Dumnezeului lui Pavel, să predicăm Evanghelia lui Pavel, să urmăm exemplul lui Pavel, și echipamentul lui Pavel ne stă la dispoziție! Tot ceea ce ne creează necazuri este, să folosim inima lui Pavel; și în privința aceasta avem la dispoziție aceeași dragoste, care l-a constrâns pe Pavel, și puterea aceluiași Duh al binecuvântării, care o toarnă în inimile noastre. Ce încurajare!

Dar cu toate acestea probabil mulți spun: „Cum aș putea eu ajung la aceia care nu merg niciunde, chiar dacă aș încerca s-o fac?” Cum? – Privește cele două puteri uriașe, care îți stau la dispoziție, și această întrebare va fi curând rezolvată pentru tine. Gândește la moarte; este cineva în vreo casă din țara aceasta, în care să nu intre moartea? Este ea scoasă din sărite de mediul celor mândri și bogați sau se lasă ea speriată prin mizeria sărăciei neglijente? Tresare ea la râsul și batjocura oamenilor sau se dă ea înapoi din cauza indiferenței lor? – Nicidecum! – Cine din neamul nostru decăzut poate să i se împotrivescă? Cine se poate pune cu puterea ei?

Și cu toate acestea ea *a găsit* un învingător: „*Dragostea este tare ca moartea*” (Cântarea cântărilor 8.6). *Dacă moartea este capabilă să ajungă la mulțime – la fel poate și dragostea!* Cu astfel de puteri ca sprijin nu avem de ce să ne temem. Milioanele se compun din indivizi, și este „bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15.10). Însă înainte de a ieși afară, *ca să vorbim chiar și numai unei singure persoane*, vom face bine, ca în lumina crucii să aplicăm la noi înșine etalonul bun. Acolo vedem cum dragostea a lăsat să vină moartea asupra ei. Numai acolo vom învăța să ne judecăm *noi înșine*; acolo *cunoaștem* dragostea, care ne-a despărțit de moarte, prin aceea că ea a luat locul nostru în moarte, pentru ca prin Duhul noi să fim uniți cu Hristos de partea cealaltă a morții.

Din pricina noastră El a lăsat pe locul judecății tot ce este din carne (așa cum vedem în

imaginea cenușii jertfei pentru păcat), pentru ca El să ne slujească la locul gloriei, unde El este. Noi trebuie să facem numai ce a făcut El, și anume, ca să atingem țelul dragostei, să luăm moartea asupra noastră și să ne găsim bucuria în onoarea de a face aceasta.

Egoismul este opusul dragostei; el stă de cele mai multe ori împotriva desfășurării dragostei. Eul nostru trebuie exclus, dacă dragostea trebuie să se vadă. – Dar cât de viclan este el! – El va găsi întotdeauna un motiv elocvent să se retragă de la incomoditate și ocară, care sunt legate de mersul personal la aceia care au nevoie cu adevărat de Evanghelia, și pe lângă aceasta, din cauza iscusinței lui, se privește ca fiind „spiritual”! – Adu-l însă la cruce, și cu siguranță acolo va primi o lovitură mai puternică, decât el o primește prin presupusa lucrare pentru Domnul, prin aceea că de exemplu, vizitează timp de o oră pe cei mai indiferenți sau se așează pe o stradă lăturalnică și prezintă lauda Aceluia care din pricina noastră a suportat ocară și batjocura acelei cruci infame.

Credința „este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10.17); dar dacă nu se vine la noi, cum va auzi cineva mesajul, dacă noi nu mergem *la el*?

Ana în etate vorbea despre Hristos; și la fel putem face și noi, iar noi avem mult mai mult de povestit decât ea. Ah, dacă și inima noastră ar fi așa de plină, ca a ei! Nu poate fiecare din noi să depună mărturie despre felul în care L-a găsit pe Hristos; să descrie buna primire, de care am avut parte; și prietenia Lui fidelă, bunătatea răbdătoare, să spună despre compasiunea intimă și de ajutorul dat la timpul potrivit, de care avem mereu parte începând de atunci? Nu putem noi asigura pe alții cu căldură de aceeași primire bună și încuraja cu dragoste să vină la El? Dacă nu au plăcerea să ne asculte, nu le putem noi lăsa un scurt mesaj al mântuirii tipărit și să vorbim altă dată cu ei? Și dacă toată impresia, pe care am lăsat-o, este numai aceea, că ne-am gândit cu dragoste la ei, atunci osteneala noastră nu a fost în zadar.

Numai de un lucru trebuie să ne temem, și acesta este, să ascundem pe Hristos prin aceea că noi Îl dăm la o parte. Cu cât noi vom vorbi mai puțin acolo despre *străngerile* noastre *laolaltă*, cu atât mai bine va fi probabil; căci altfel ne vor considera că suntem din aceia care fac reclamă la o sectă a creștinătății plină de râvnă, și aceasta ar trebui să evităm total. Aceasta este ocară comună a tuturor creștinilor, de care mulți se poticnesc serios. Dimpotrivă, putem însă vorbi cu îndrăzneală despre *locul* din *glorie*, spre care mergem, și despre Persoana, care face locul acesta să fie ce este. Fără îndoială, ceea ce oamenii văd în noi, este o mărturie pentru ei de o formă deosebită; însă noi ar trebui să îndreptăm atenția *numai spre Hristos* și nu spre noi înșine sau spre adunarea la care mergem. Dacă doresc să știe aceasta, cu siguranță vor întreba; și dacă vin, ar trebui să găsească o expresie demnă de „lucrarea lui Dumnezeu” (1 Timotei 1.4), pe care se bazează pacea Sa, unde nu pătrunde nici o disonanță, unde locuiește sfințenia și dragostea divină umple fiecare inimă.

Ce impresie ar face asupra oamenilor, dacă fiecare creștin adevărat din țară ar fi călăuzit de Duhul lui Dumnezeu în puterea dragostei și compasiunii lui Hristos cu eliminarea „obstacolului mare”, ar purta grijă de aceia care nu merg niciunde! Dacă Isus a murit pentru ei, atunci nu merită să fie căutați de noi? Ce unitate ar fi într-o astfel de mărturie! Ce onoare pentru Hristos, pe carte noi Îl iubim! Ce bucurie pentru inima lui Dumnezeu, care a trimis mesajul mântuirii! O, dacă El ar face aceasta tocmai înainte de revenirea Domnului nostru! Numai El singur o poate

face.

Deci, iubite cititor, pun în mâinile tale această scriere scurtă, fiind în exercițiu spiritual adânc înaintea Domnului. Toată cunoașterea noastră din Cuvântul lui Dumnezeu, toate discuțiile noastre referitoare la ce este Evanghelia și cum trebuie ea răspândită cu siguranță nu vor fi suficiente, dacă din sărăcie de inimă și atârănare de comoditate ne facem lucrarea de aducere a mesajului mântuirii acelor care au nevoie de ea. Credința „este din *auzire* ... cum vor crede în Acela despre care n-au auzit” (Romani 10,17,14)?

Deja din vechime găsim în cartea lui Isaia întrebarea, care are cea mai mare importanță, deoarece Dumnezeu Însuși o pune: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” (Isaia 6.8). El are nevoie de lucrători, și orice inimă, care Îl iubește, este plăcută Lui. Să nu răspundă cititorul și scriitorul acestor rânduri cu toată smerenia, dar hotărât și bucuros: „Sunt aici, trimitemă”?

„Vine dimineața, de asemenea și noaptea” (Isaia 21.12). „Să răscumpărăm timpul, pentru că zilele sunt rele” (Efeseni 5.16)

Timpul trece foarte repede, de aceea fă din fiecare zi o zi dedicată; năzuiește permanent să ascuți în fiecare ceas de Cuvântul lui Dumnezeu și să faci voia Lui aici, și după aceea să te odihnești pentru totdeauna la El.

Acum *ni se oferă ocazia*, și plata va fi atunci *la El*.

Tradus de la: [Wie aber werden sie hören...?](#)

Traducere: Ion Simionescu